

Нощта беше една от най-хубавите. Тих вятрец полъхваше. А хитрият кос свиреше като хайдутин из тъмните усой. За Оборище се отиваше само през една-две хайдушки пътеки. Щом се отбихме от голямия път и нагазихме в гората, чу се глас. Човек се не виждаше. Гласът питаше:

— Кой живее?

Ние отговорихме:

— Живее България!

Изведнаж изкочиха 20—30 въоръжени момци и извикаха:

— Да живее България!

Колкото повече потъвахме в усоите, толкова гората ставаше по-гъста и пътеката по-тясна.

След малко съгледахме светлина през листата на дърветата. Мнозина помислиха, че сме вече стигнали, но водачите ни казаха, че има още да вървим. А светлината, която гледахме, идеше от фенерите, окачени по дърветата, за да ни показват пътя.

— Ето Оборище! Там долу, гдето светят огньовете, — каза един от водачите ни.

Пред нас блесна чудна картина. Посред гъстата шума на високите букови дървета, между две високи бърда, долу ниско в тъмнината, светеше голямо огнено кълбо, сякаш земята гореше.

Доближихме. Оборище се изправи пред нас с всичкото си величие, осветено от много егньове и фенери, закачени по дърветата.

Дружината запя бунтовни песни. Гръмна оглушително „да живее“ и разтърси гората. Гръмнаха и няколко пушки. Ние преминахме между две редици депутати с голи ножове в ръце...

На другия ден представителите се поканиха да отворят първото Велико народно събрание. Наредиха се двама по двама около апостолите. Направи се водосвет и всички се заклеха, че ще бъдат верни на своето отечество. Клетвата на Бенковски беше цяла реч. Той говореше, а мнозина лееха сълзи. И в тая минута, ако